

REPUBLIKA
SLOVENIJA
VIŠJE
DELOVNO
IN SOCIALNO
SODIŠČE

VDSS sodba Pdp 230/2015

Sodišče: Višje delovno in socialno sodišče

Oddelek: Oddelek za individualne in kolektivne delovne spore

ECLI: ECLI:SI:VDSS:2015:PDP.230.2015

Evidenčna številka: VDS0013825

Datum odločbe: 16.04.2015

Senat: Tatjana Prebil (preds.), Borut Vukovič (poroč.), Sonja Pucko Furman

Področje: DELOVNO PRAVO

Institut: izredna odpoved pogodbe o zaposlitvi delavca - izredna odpoved pogodbe o zaposlitvi delodajalca - neupravičen izostanek z dela - obveščanje delodajalca

Zveza: ZDR-1 člen 109, 110, 110/1, 110/1-4.

Jedro

Tožnik je s toženo stranko sklenil pogodbo o zaposlitvi za določen čas. Dne 17. 4. 2014 je toženi stranki vročil izredno odpoved pogodbe o zaposlitvi iz razlogov na strani delodajalca. Tožena stranka je tožniku 22. 4. 2014 podala izredno odpoved pogodbe o zaposlitvi iz razloga po 4. alineji prvega odstavka 111. člena ZDR-1. Tožnik v času od 15. 1. 2014 do 17. 4. 2014 ni delal iz razlogov na strani delodajalca. V obdobju od 15. 1. 2014 dalje ni bil napoten na čakanje na delo na domu. Na podlagi tako ugotovljenega dejanskega stanja je sodišče prve stopnje pravilno uporabilo materialno pravo, ko je ugodilo zahtevku za ugotovitev nezakonnosti izpodbijane izredne odpovedi pogodbe o zaposlitvi z dne 22. 4. 2014 in njeno razveljavitev, saj tožena stranka ni imela podlage, da odpove pogodbo, ki jo je tožnik pred tem že odpovedal in je njegova odpoved takrat že pričela učinkovati.

Izrek

Pritožba se zavrne in se v izpodbijanem delu potrdi sodba sodišča prve stopnje.

Tožnik sam krije svoje stroške pritožbenega postopka.

Obrazložitev

Z izpodbijano sodbo je sodišče prve stopnje ugotovilo, da je izredna odpoved pogodbe o zaposlitvi z dne 22. 4. 2014, ki je bila tožniku vročena 23. 4. 2014 nezakonita in se razveljavi (točka II izreka). Ugotovilo je, da tožniku delovno razmerje pri toženi stranki ni prenehalo na podlagi izredne odpovedi pogodbe o zaposlitvi z dne 22. 4. 2014 in na podlagi pogodbe o zaposlitvi z dne 8. 8. 2012 trajalo do 17. 4. 2014 z vsemi pravicami

iz delovnega razmerja (točka III izreka). Toženi stranki je naložilo, da tožnika za čas od 15. 1. 2014 do 17. 4. 2014 prijavi v zdravstveno in pokojninsko zavarovanje, mu prizna vse pravice iz delovnega razmerja za ta čas ter mu za čas od 15. 1. 2014 do 17. 4. 2014 obračuna bruto mesečno plačo v višini 1.200,00 EUR, od bruto zneskov odvede predpisane davke in prispevke, tožniku pa plača neto zneske plač za navedeno obdobje z zakonskimi zamudnimi obrestmi, ki tečejo od 19. v mesecu od neto plače preteklega meseca (točka IV izreka). Zavrnilo je kar je tožnik zahteval več ali drugače, to je ugotovitev, da je tožniku delovno razmerje na podlagi pogodbe o zaposlitvi z dne 8. 8. 2012 trajalo tudi od 17. 4. 2014 do 9. 8. 2014, da ga je tožena stranka dolžna prijaviti v zdravstveno in pokojninsko zavarovanje in mu priznati pravice iz delovnega razmerja tudi za čas od 17. 4. 2014 do 13. 5. 2014 in od 31. 7. 2014 do 9. 8. 2014 ter mu za obdobje od 17. 4. 2014 do 9. 8. 2014 obračunati in izplačati zahtevane bruto plače oz. razliko v plačah z zahtevanimi zamudnimi obrestmi (točka V izreka). Odločilo je, da tožena stranka sama krije svoje stroške postopka, tožniku pa je dolžna v roku 8 dni plačati 517,55 EUR stroškov postopka, v primeru zamude z zakonskimi zamudnimi obrestmi, ki tečejo od izteka izpolnitvenega roka do plačila (točka VI izreka).

S sklepom, ki pa ni pod pritožbo je sodišče prve stopnje zaradi delnega umika tožbe ustavilo postopek, ki je tekel glede podrejenega zahtevka in primarnega zahtevka, ki se je nanašal na ugotovitev, da tožniku delovno razmerje pri toženi stranki na podlagi pogodbe o zaposlitvi z dne 8. 8. 2012 traja tudi od 9. 8. 2014 dalje in da se tudi po tem datumu nadaljuje z vsemi pravicami in obveznostmi; na zahtevke, da je tožena stranka dolžna tožnika pozvati nazaj na delo, ga prijaviti v zdravstveno in pokojninsko zavarovanje tudi za čas od 13. 5. 2014 do 31. 7. 2014 ter od 9. 8. 2014 dalje ter mu obračunati in izplačati plačo tudi za čas od 9. 8. 2014 dalje do poziva na delo ter na zahtevek, da mu je za maj 2014 dolžna obračunati in izplačati plačo, višjo od 661,20 EUR bruto, za julij 2014 plačo višjo od 410,40 EUR bruto in za julij 2014 plačo višjo od 410,64 EUR bruto z zahtevanimi zamudnimi obrestmi (točka I izreka).

Zoper izpodbijano sodbo se tožena stranka pritožuje iz vseh treh pritožbenih razlogov, navedenih v prvem odstavku 338. člena Zakona o pravnem postopku (ZPP, Ur. l. RS, št. 26/1999 s spremembami). Navaja, da je bistvena kršitev določb pravnega postopka podana, ker je sodišče prve stopnje v razlogih izpodbijane sodbe zapisalo, da je izredna odpoved pogodbe o zaposlitvi, ki jo je tožena stranka podala tožniku nična oz. neučinkovita, obenem pa je v izreku odločilo, da je ta odpoved nezakonita in se razveljavi. Tožnik je podal izredno odpoved pogodbe o zaposlitvi dne 17. 4. 2014, ta odpoved je pričela učinkovati takoj z njeno vročitvijo, kar pomeni, da tožnik 23. 4. 2014, ko mu je tožena stranka vročila svojo izredno odpoved pogodbe o zaposlitvi, ni bil več v delovnem razmerju pri toženi stranki, zaradi česar ni bilo več pravne podlage za novo izredno odpoved pogodbe o zaposlitvi. Izredna odpoved pogodbe o zaposlitvi, ki jo je podala tožena stranka zato ni mogla imeti pravnih učinkov, kar pomeni, da je šlo za nično pravno izjavo, zaradi česar je sodišče prve stopnje zmotno odločilo, da je odpoved pogodbe o zaposlitvi nezakonita in se razveljavi. Zakon o delovnih razmerjih (ZDR-1, Ur. l. RS, št. 21/2011) ima glede uveljavljane ničnosti posebne določbe, ki pa niso drugačne od tistih iz Obligacijskega zakonika (OZ, Ur. l. RS, št. 83/2001 s spremembami). Tožnik glede ničnosti izredne odpovedi pogodbe o zaposlitvi ni postavil ustreznih trditvev, zato je sodišče prve stopnje prekoračilo tožbeni zahtevek oz. je v tožnikovo korist zavzelo stališče do trditvene podlage, ki jo tožnik sploh ni podal. Sodišče na ničnost pazi po uradni dolžnosti, šele če razpolaga z dejstvi, ki tvorijo podlago za izrek ničnostne sankcije. Tožnik v postopku pred sodiščem prve stopnje ni podal nobene trditve, ki bi omogočale presojo ničnosti izredne odpovedi pogodbe o zaposlitvi z dne 23. 4. 2011. Sodišče prve stopnje bi tožbo moralo zavreči zaradi pomanjkljive trditvene podlage. Zmotno je tudi stališče sodišča prve stopnje, da tožniku za čas od 15. 1. 2014 do 17. 4. 2014 pripada nadomestilo plače, kljub temu, da v tem času ni opravljal dela. V tem smislu izpodbijana sodba nima razlogov o odločilnih dejstvih, zaradi česar je podana bistvena kršitev določb pravnega postopka oz. zmotna uporaba materialnega prava. Tožena stranka predlaga, da pritožbeno sodišče izpodbijano sodbo razveljavi in zadevo vrne sodišču prve stopnje v novo sojenje.

Tožnik je v odgovoru na pritožbo prerekal pritožbene navedbe tožene stranke in predlagal, da drugostopenjsko sodišče pritožbo zavrne kot neutemeljeno in potrdi izpodbijano sodbo sodišča prve stopnje.

Pritožba ni utemeljena.

Na podlagi drugega odstavka 350. člena ZPP je pritožbeno sodišče izpodbijani del prvostopenjske sodbe (tožena stranka ne more imeti interesa za izpodbijanje zavrnilnega dela) preizkusilo v mejah razlogov, ki so navedeni v pritožbi, pri tem pa je po uradni dolžnosti pazilo na bistvene kršitve določb pravnega postopka iz 1., 2., 3., 6., 7., in 11. točke, razen glede obstoja in pravilnosti pooblastila za postopek pred sodiščem prve stopnje ter 12. in 14. točke drugega odstavka 339. člena ZPP na pravilno uporabo materialnega prava.

Z navedbo, da je sodišče prve stopnje z izpodbijano sodbo odločilo, da je odpoved pogodbe o zaposlitvi, ki jo je tožniku podala tožena stranka, nezakonita in se razveljavi, da pa je hkrati v razlogih izpodbijane sodbe navedlo, da je ta izredna odpoved pogodbe o zaposlitvi nična oz. neučinkovita, pritožba smiselno uveljavlja obstoj bistvene kršitve določb pravnega postopka iz 14. točke drugega odstavka 339. člena ZPP. Ta kršitev je med drugim vselej podana tudi takrat, kadar ima izpodbijana sodba pomanjkljivosti, zaradi katerih se ne more preizkusiti, zlasti pa če izrek sodbe nasprotuje njenim razlogom. Vendar pa izpodbijana sodba zaradi zatrjevanega "nasprotja" nima pomanjkljivosti, zaradi katerih je sploh ne bi bilo možno preizkusiti. Razveljavitev prvostopenjske sodbe zaradi bistvenih kršitev določb pravnega postopka iz 14. točke drugega odstavka 339. člena ZPP pride v poštev le takrat, kadar so pomanjkljivosti takšne, da pritožbeno sodišče prvostopenjske sodbe sploh ne more preizkusiti, saj je ta nerazumljiva. Vendar pa zaradi zatrjevanega nasprotja med izrekom in obrazložitvijo izpodbijana sodba ni nerazumljiva in takšna, da je ne bi bilo možno preizkusiti.

Sodišče prve stopnje je zavzelo povsem jasno stališče, da tožena stranka ni mogla odpovedati že odpovedane pogodbe o zaposlitvi, zaradi česar njena odpoved ni mogla imeti nobenih učinkov ter na njeni podlagi tožniku ni moglo prenehati delovno razmerje. Na podlagi takšnega stališča bi sodišče prve stopnje sicer lahko preoblikovalo tožbeni zahtevek, tako, da bi namesto ugotovitve nezakonitosti izpodbijane izredne odpovedi pogodbe o zaposlitvi ugotovilo njeno ničnost, vendar pa sodba ni nerazumljiva zgolj zato, ker je sodišče sledilo postavljenemu tožbenemu zahtevku. Nenazadnje so bili v povsem primerljivem sporu, o katerem je bilo na revizijski stopnji odločeno s sodbo in sklepom opr. št. VIII Ips 234/2010 z dne 21. 11. 2011, prav tako razveljavljeni sklepi delodajalca o redni odpovedi pogodb o zaposlitvi delavcem, ki so prav tako že pred tem podali izredne odpovedi pogodb o zaposlitvi iz razlogov na strani delodajalca. Tudi v navedeni zadevi je revizijsko sodišče ugotavljalo, da ni mogoče ponovno odpovedati neobstoječih pogodb o zaposlitvi (delovna razmerja so bila neobstoječa, ker so bila že predhodno odpovedana z izrednimi odpovedmi delavcev, saj so njihove odpovedi začele učinkovati že z dnem vročitve delodajalcu). Navedeno pomeni, da so tudi v navedeni zadevi bile kasnejše odpovedi delodajalca neučinkovite oz. nične, vendar je tudi v tisti zadevi sodišče sledilo tožbenemu zahtevku na razveljavitev rednih odpovedi, ki jih je podal delodajalec. Navedeno pomeni, da je zmotno stališče pritožbe, da nične odpovedi pogodb o zaposlitvi v sodnem sporu ni možno razveljaviti.

Zmotno je pritožbeno stališče, da je sodišče prve stopnje z ugotovitvami o ničnosti oz. neučinkovanju izpodbijane izredne odpovedi pogodbe o zaposlitvi, ki jo je podala tožena stranka, preseglo trditveno podlago tožnika. Pritožba pri tem spregleda, da je trditve v zvezi s tožnikovo izredno odpovedjo pogodbe o zaposlitvi z dne 17. 4. 2013 postavila tožena stranka v odgovoru na tožbo, saj se je podredno zavzemala za njeno upoštevanje, če bi sodišče prve stopnje ugotovilo, da je nezakonita izredna odpoved pogodbe o zaposlitvi, ki jo je sam podal tožnik dne 22. 4. 2014. Pri vprašanju ali je že odpovedano pogodbo možno odpovedati še

enkrat, pa gre za pravno vprašanje, zato ni bilo potrebno, da bi tožnik postavil takšne pravne trditve.

Zaradi vsega navedenega je zmotno pritožbeno stališče, da bi sodišče prve stopnje tožbo moralo zavreči zaradi pomanjkljive trditvene podlage. Ni sicer povsem jasno, na podlagi katere določbe ZPP, naj bi bilo po mnenju tožene stranke, tožbo potrebno zavreči. Nepopolna trditvena podlaga je lahko kvečjemu razlog za zavrnitev tožbenega zahtevka, vendar sodišče prve stopnje ob ugotovitvi, da tožnik izpodbija odpoved, ki je bila podana potem, ko mu je delovno razmerje pri toženi stranki že prenehalo, ni imelo podlage za zavrnitev tožbenega zahtevka.

Tožena stranka sicer uveljavlja tudi pritožbeni razlog iz 2. točke prvega odstavka 338. člena ZPP, to je pritožbeni razlog zmotne oz. nepopolne ugotovitve dejanskega stanja. Pritožba sicer ne navaja, katera so tista odločilna dejstva, ki jih sodišče prve stopnje ni ugotovilo ali pa jih je ugotovilo zmotno. Pritožbeno sodišče ugotavlja, da je sodišče prve stopnje pravilno in popolno ugotovilo vsa odločilna dejstva, ta pa so predvsem naslednja:

-tožnik je 8. 8. 2012 s toženo stranko sklenil pogodbo o zaposlitvi za določen čas in sicer za čas od 9. 8. 2012 do 9. 8. 2014;

-tožnik je toženi stranki 17. 4. 2014 vročil izredno odpoved pogodbe o zaposlitvi iz razlogov na strani delodajalca;

-tožena stranka je tožniku 22. 4. 2014 podala izredno odpoved pogodbe o zaposlitvi iz razloga po 4. alineji prvega odstavka 111. člena ZDR-1;

-tožnik v času od 15. 1. 2014 do 17. 4. 2014 ni delal iz razlogov na strani delodajalca;

-tožnik v obdobju od 15. 1. 2014 dalje ni bil napoten na čakanje na delo na domu;

-iz plačilnih list tožnika za junij 2013, julij 2013 in september 2013 izhaja, da je tožnikova bruto plača vsaj 1.200,00 EUR.

Na podlagi tako ugotovljenega dejanskega stanja je sodišče prve stopnje pravilno uporabilo materialno pravo, ko je ugodilo zahtevku za ugotovitev nezakonitosti izpodbijane izredne odpovedi pogodbe o zaposlitvi z dne 22. 4. 2014 in njeno razveljavitev, saj tožena stranka ni imela podlage, da odpove pogodbo, ki jo je tožnik pred tem že odpovedal in je njegova odpoved takrat že pričela učinkovati. Sodišče prve stopnje pri tem pravilno opozarja, da se v tem sporu sploh ne ugotavlja, ali je bila tožnikova izredna odpoved pogodbe o zaposlitvi zakonita. To vprašanje bi bilo aktualno, če bi tožnik v tem sporu na podlagi tretjega odstavka 111. člena ZDR-1 uveljavljal odpravnino in odškodnino v višini najmanj izgubljenega plačila za čas odpovednega roka. Vendar tožnik tega ni storil.

Prav tako je sodišče prve stopnje pravilno uporabilo materialno pravo, ko je ob ugotovitvi, da je tožniku delovno razmerje pri toženi stranki prenehalo že 17. 4. 2014 na podlagi njegove odpovedi, ugotovilo, da mu delovno razmerje ni prenehalo na podlagi izredne odpovedi pogodbe o zaposlitvi, ki jo je podala tožena stranka dne 22. 4. 2014, temveč da je trajalo do 17. 4. 2014. Ob takšni ugotovitvi je moralo ugoditi tudi zahtevku, da se toženi stranki naloži, da tožnika za čas od 15. 1. 2014 do 17. 4. 2014 prijavi v zdravstveno in pokojninsko zavarovanje, mu prizna vse pravice iz delovnega razmerja za ta čas ter mu za navedeno obdobje tudi obračuna bruto plačo v višini 1.200,00 EUR, tožniku pa izplača neto zneske z zakonskimi zamudnimi

obrestmi od zapadlosti posamičnih mesečnih zneskov.

Zmotno je pritožbeno stališče, da tožnik ni upravičen do nadomestila plače, ker v navedenem obdobju ni delal. Ob ugotovitvi, da tožnik ni delal iz razloga na strani delodajalca, je sodišče prve stopnje moralo ugoditi tudi reparacijskemu delu tožbenega zahtevka.

Pritožbeno sodišče ugotavlja, da s pritožbo uveljavljani razlogi niso podani, prav tako ne razlogi, na katere pazi po uradni dolžnosti, zato je na podlagi 353. člena ZPP pritožbo zavrnilo in v izpodbijanem delu potrdilo sodbo sodišča prve stopnje.

Tožena stranka s pritožbo sicer ni uspela, kljub temu pa tožnik ni upravičen do povrnitve pritožbenih stroškov. Stroškov odgovora na pritožbo ni mogoče šteti za strošek, ki bi bil potreben za ta spor v smislu določbe prvega odstavka 155. člena ZPP. Ta določa, da sodišče pri odločanju o tem, kateri stroški naj se stranki povrnejo, upošteva samo tiste stroške, ki so bili potrebni za pravdo.

Datum zadnje spremembe: 24.08.2015